

Inhoud

0. De eikel uit het niets	7
1. Van boom tot dierenbos	10
2. Mama Hekflees	14
3. Kan ik in jouw schaduw staan?	18
4. De aangifte	21
5. Van ga-duwdiertje naar schaduwdiertje	25
6. Dorreté het dromendiertje zoekt een slaapplaats	29
7. In de schaduw van de grote eik	32
8. Guusje en Anton het aardvarken	35
9. Guusje en de slakkengang	39
10. Guusje geeft namen	43
11. De ontvoering van Dirk	46
12. Van de hak op de tak	49
13. De leeuwerik	53
14. Orkje, het onderstebovendiertje	57
15. En toen verscheen de vos	61
16. Pascal en Pleun	65
17. Madeleine het meertje en ruige Riet	68
18. De verjaardag van de jakhals	72
19. Lawaai in het bos	76
20. Nieuwe hoop	81

0. De eikel uit het niets

In het begin was er niets.

Zoals de ruimte hierboven.

Dát was er in het begin: niets.

Tot een stem uit het niets riep: 'Eikel!'

Maar er was niets of niemand, dus reageerde er ook niemand of niets.

'Eikel!'

'Hup, eikel, hup!'

En er gebeurde niets.

Maar dat maakte de stem niets uit. Die bleef volhouden.

'Zie daar, een eikel!'

'Wat een mooie eikel!'

En omdat de stem om de eikel bleef roepen kwam er een eikel die zich geroepen voelde.

Die eikel kwam uit het niets.

Bijzonder is dat eigenlijk niet, want alles is uit het niets ontstaan. Bovendien was er niemand om het bijzonder te vinden, dus dat was het ook niet. Er was alleen die stem geweest en die

‘Wie is dat?’ vroeg Mama, terwijl ze met haar gelakte snavel naar de leeuwerik wees.

‘Dat is een leeuwerik, die heel moe is komen aanvliegen. Hij is erg bang aangelegd. Daarom was hij steeds in de lucht. Hij durfde nergens te landen.’

Mama Hekflees landde naast Guusje, sloeg haar grote zwarte vleugel om hem heen en vroeg: ‘Heb je wel eens van positieve hypnose gehoord?’

Zonder het antwoord af te wachten keek ze naar de anderen, die allen nee knikten. Alleen de leeuwerik sliep diep verder.

‘Zal ik daarvan eens een staaltje laten zien dadelijk? Om de leeuwerik van zijn angst af te helpen en hem uitgeslapen weer moedig op weg te helpen. Luister, dan doen we het volgende...’

Alle dieren kwamen om haar heen staan en Mama Hekflees legde de wijsvinger met lange nagel op de snavel, als teken dat de dieren stil moesten zijn.

Toen boog ze zich over de leeuwerik heen en zei zacht, maar heel duidelijk:

‘Beste leeuwerik. Jij bent veel meer dan je denkt. Jij bent geen vogel, maar een leeuw. Erik heet je. Je bent vroeger bang gemaakt en nu is het tijd dat je je ware aard weer boven laat komen. Je bent heldhaftig, vastberaden en barmhartig. En je bent geen gewone leeuw. Neen, je bent heel bijzonder. Jij kan vliegen!’

Even zweeg Mama Hekflees en er was al een glimlach rond de mond van de leeuwerik te zien.

‘GRRRAAAUUUWWWW,’ klonk het, en de dieren schrokken. Wendy beet van schrik in het oor van Hendrik de haas.

‘Dat is positieve psychologische hypnose,’ sprak Mama tegen de dieren, en toen lieten ze de leeuw Erik verder slapen.